Marcel LUCA
Eroarea

Atunci, la despărţire, ea îşi pierduse cumpătul, încercând pentru ultima oară să sfâşie duritatea din ochii lui, strigându-i în urmă şi zbătându-se să scape din braţele celor care o înlănţuiau: - Şi dacă n-ai să te întorci peste zece ani?! Ce se va întâmpla cu tine, Alf?!...
*
Alf străbătea încet piaţa uriaşă, împleticindu-se. Din când în când scuipa pe materialul verzui-translucid de sub picioare, întorcându-se apoi, de fiecare dată, pentru a privi batjocoritor spre Umbra ce-l însoţea pretudindeni, încă din prima zi. Revenea la navă obosit, disperat şi mai beat ca oricând. Totul era inutil. Fusese în adâncul planetei, dar ca şi mai înainte, doar Umbra ce i-o ataşaseră îi arăta acel interes distant, profilactic poate, care, mai ales în ultima vreme, începea să-l scoată din minţi. Se apropia de brâul serpentinelor luminiscente, desluşind cum dincolo de ele fotoastronava îşi decupa pe cer, în negru, silueta prelungă, în vârful căreia sfera uriaşă îşi fulgera, neliniştită parcă, luminile de poziţie. Traversarea se dovedi dificilă. Era nevoit să ocolească cu grijă turnurile ascensoarelor, să treacă peste curgerea silenţioasă a trotuarelor rulante, să se ferească de extremităţile strălucitoare ale ciudatelor structuri arborescente care marcau zona... Umbra aluneca neauzită în urma lui, pendulându-şi consecvent cristalele din vârful antenelor. Alf simţea că i se face rău. Tot mai rău. Un rău ce îi înceţoşa mintea şi care-l răscolea, nimicindu-i încetul cu încetul voinţa de a se ţine pe picioare. Când zări pe una din platformele suspendate deasupra serpentinelor trei bărbaţi şi o femeie, la fel de frumoşi, la fel de reci ca şi ceilalţi, înviorat parcă de îndârjirea ce începuse să-i strălucească în ochi, se îndreptă spre ei. - Imbecililor, unde aţi ajuns?!... De ce nu mă-nţelegeţi? Cum v-aţi putut schimba atât de mult în opt mii de ani?! Identici, impasibili, fără a schiţa vreun zâmbet, ca un veritabil grup statuar, cei patru îl priveau fără un interes anume, stârnindu-i furia, o furie disperată, obositoare. - Idioţilor! Nu mai ştiţi să vorbiţi... Istovit, Alf se trânti jos, începând să plângă neputincios. Barba aspră, încâlcită, foşnea pe pelicula metalică a salopetei, în timp ce capul încărunţit şi-l clătina în ritmul şoptit al cuvintelor “Ce-să-fac? Ce-să-fac?”. Scoase din buzunarul de la piept sticla plată şi, după ce-i deşurubă cu dinţii dopul de plastic, sorbi de câteva ori, preocupat. - Ce să fac?! urlă deodată, ridicând braţele spre oamenii superbi care îl priveau indiferenţi frământându-se la picioarele lor. Ce să fac acum? Din pricina accidentului au trecut... peste opt-mii-de-ani!... Da! M-am împăcat cu gândul că sunteţi mai evoluaţi, că n-o să-mi cunoaşteţi limba, dar voi, voi, bastarzilor, nu mai aveţi nimic!... NIMIC! Nu ştiţi să vorbiţi, să râdeţi... nu ştiţi că au murit milioane de oameni pentru... pentru... La dracu cu frumuseţea voastră! Se ridică nesigur în picioare, strângând sticla la piept şi scuipă în direcţia celor patru: - Sunteţi nişte maşini, nu mai puteţi fi oameni... Am să plec! Dacă ştiam, îmi ucideam nevasta înainte de a naşte... Aţi construit A Zecea Planetă şi nu mai ştiţi să zâmbiţi... Alf porni spre navă, clătinându-se şi gesticulând cu sticla goală în mână. Urmându-l credincioasă, Umbra înregistra probabil invectivele care se auzeau din ce în ce mai slab: - Roboţilor! Am să plec! Ce să mai caut...
*
Alf se înşuruba în cerul negru, îndepărtându-se de A Zecea Planetă. Se îndrepta către infinit, dincolo de spaţiul acesta curbat în jurul stelei sub care se născuse. Puţinele clipe de somn îl făcuseră mai lucid, iar disperarea de până atunci, legată de soarta lui, se distila, cu încetul, în frică. Frică pentru ceea ce văzuse. Omenirea încetase să mai existe, cel puţin în accepţia noţiunii pe care o avea el. Ar fi vrut să bea - pentru el nu mai existau interdicţii - dar nu reuşea să se rupă din îmbrăţişarea ovală a fotoliului. Prin albastrul filtrelor antiradiante, se deslușea, lăptoasă, planeta artificială, iar mai departe, umbrit de Pluton, neînsemnat şi palid - Soarele. Avându-le în faţă, în somnolenţa beţiei care se risipea, subconştientul intră în panică, dându-i pentru câteva clipe iluzia că jeturile motoarelor clasice îl propulsau în direcţia lor şi nu spre

pulberile perlate ale metagalaxiei. Peste puţin, ceva mai departe, când se va simţi mai bine, va declanşa fluxurile de fotoni care îl vor revărsa în nesfârşit.
*
Pâlpâirea semnalului verde şi vocea metalică a blocului de comunicare îl luară prin surprindere. “Pământul cere contactul... Pământul cere contactul...” Cele trei cuvinte incredibile se repetau monotn, în timp ce el simţea că toată vlaga îi pierise, condamnându-l la nemişcare. În cele din urmă, regăsindu-se, îşi repezi cu violenţă degetele spre mulţimea sferelor din faţa lui, împingând câteva până la maximum în brăţările lor fosforescente. - Hello, Alf!... Roti încet fotoliul, oprindu-l în faţa ecranului oval. - Hello, Alf! îl salută din nou, zâmbind, un roşcovan cu ochi albaştri, spălăciţi, dar vioi. - Hello! răspuns gâtuit de emoţie. Ştia acum că bărbatul din faţa lui nu are nimic comun cu frumuseţea fascinantă, dar îngheţată, a oamenilor de pe A Zecea Planetă. Reuşi să întrebe: - Cine... Cine sunt aceia? - Oaspeţi, Alf... Oaspeţi dintr-o altă lume. Sunt de câţiva ani aici, dar ne descifrăm unii pe alţii foarte încet. Se pare că te-au cam zdruncinat! zâmbi roşcovanul. - Da. Nu mă aşteptam... Nici un zâmbet, nici o vorbă... - Nu prea stă în firea lor conversaţia!... De altfel, şi nouă ne-ai cam pus probleme. A trebuit, pentru a nu-ţi vorbi prin traductoare, să-ţi învăţ limba în mai puţin de trei ore... Ei bine, Alf, te aşteptăm! N-o să-ţi facem o primire prea solemnă, doar eşti de-al nostru... Pe curând! Tulburat, pătruns de o fericire dureroasă, Alf vorbi în şoaptă, multă vreme, cu el însuşi: - Desigur, sunt de-al vostru! Plângem şi râdem la fel... Sunt de-al vostru...